

Rejtő Jenő

El a pokolból

Rejtő Jenő
El a pokolból

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN 978-963-453-483-9

Írta: Rejtő Jenő

Borítót készítette: Tordai Gábor

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 139. esztendejében, 2021-ben.

A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

Tartalom

Első	7
Második	11
Harmadik	15
Negyedik	29
Ötödik	37
Hatodik	41
Hetedik	44
Nyolcadik	49
Kilencedik	59
Tizedik	62
Tizenegyedik	71
Tizenkettedik	73
Tizenharmadik	79

1.

Fred Hartmann, Európa weltersúlyú bokszbajnoka, más néven a „Német Pampák Vad Bikája”, egy nagy fehér kövön ült és csendesesen sírdogált. Még csak nem is azzal a férfias tragikummal művelte ezt, amellyel végeredményben minden ember sírva fakadhat különleges alkalmakkor, akkor is, ha bokszbajnok. Még csak azt sem lehet mondani, hogy a sírás ritka momentum volt az életében, mert Fred Hartmann (a Német Pampák Vad Bikája) ezidőtájt gyakran sírdogált, egy beteges ember elkeseredettségével, tehetetlenül és szentimentálisan.

Talán felesleges az Európa-bajnok könnyezését bővebben indokolnom, ha bevallom, hogy ez a tragikomikusan leírt kitűnő sportember én magam voltam. El vagyok készülve arra, hogy a sportban járatos olvasók, akik jól ismerik korunk Európa-bajnokainak nevét, kétségbe vonják majd, hogy ezt a minősítést valóban elnyertem. A kételkedőknek szívesen állok rendelkezésére bizonyítékaimmal: különböző színű, hatalmas, feltűnő falragaszokkal, amelyek igazolhatják, hogy valóban én vagyok az a bizonyos német bokszoló, aki

1917-ben Jimmy Hankins fekete bőrű bajnokot fölényesen knockoutoltam Stockholmban, az Európa-bajnoki címért vívott küzdelem alkalmából. Nehezebb lesz azonban meggyőzni személyes ismerőseimet, akiket esetleg megtéveszthet az a körülmény, hogy én az említett mérkőzés évében mindössze tizenkét éves voltam, tehát túlságosan serdületlen ahhoz, hogy Jimmy Hankins felett aratott győzelmem kézenfekvő legyen.

Azért állításom mellett mégis kitartok. Ha a kitűnő München báró irodalmi követői közé tartoznék, akkor most elmondhatnék egy izgalmas történetet, mely szerint gimnazista koromban szüleim éberségét kijátszva egy este elszöktem Stockholmba bokszolni, leütöttem Jimmy Hankinst, és reggel nyolc órakor már ott ültem ártatlan arccal Miklósi tanár úr óráján. Nem akarom azonban a birtokomban lévő bizonyítékok alapján megtéveszteni a sportembereket és az ismerőseimet, tehát bevallom a falragaszokról, hogy azok Afrikában kerültek nyilvánosságra. Kizárólag ott hirdették falról vagy oszlopról, hogy csekélységem, a német bajnok, este nyolc órakor mérkőzik Roger Rubannal, a kikötő „Etranger” nevű csapszékében, amely a kültelkeken megfelel a fedett tornacsarnoknak. Mint mellékes tulajdonságomat,

még megemlítette a plakát, hogy én vagyok a Német Pampák Vad Bikája. Az a csekélység, hogy Németországban nincsenek pampák, igazán nem tűnt fel senkinek Dakarban, ebben a szép nagy városban, amely az Egyenlítőnél terül el és több emeletes európai mintára épült, de szerintem sokszorosan kiérdemelte a „legsötétebb Afrika” jelzőt. Én azt hiszem, ha Stanley megfordult volna néhányszor Közép-Afrika valamilyen kikötővárosának lebujaiban és óvárosi házblokkjai között, sokkal jobb véleménye lett volna a nyam-nyamokról, mangbattukról és a többi kannibáltörzsről.

Sajnos, Európa-bajnokságom dicsőségét kizárólag az ilyen kikötőnegyedbeli és óvárosi italméréssel egybekötött sportbemutatókon élvezhettem. Nyilván a hangzatos plakát következtében az olyan emberek, akik értettek az udvariassághoz, csakis „Bika úrnak” szólítottak. Holott külső megjelenésem sajnálatosan kevés okot adott arra, hogy ezzel a félelmetes állattal hozzanak összefüggésbe. Szánalmas soványságomban inkább emlékeztettem egy sokszor látott plakátra, amely óva inti a munkásságot az alkoholtól és a tüdővészttől. És mégis, rövid időközökben, számos menetben megmérkőztem Ruban francia bajnokkal a „Szahara Veszett Oroszlánja” címért, sajnos, mindvégig eredménytelenül, Észak-Afrika

jelentősebb városaiban és lebujaiban. Hallgassák meg tehát ezt a különös és tanulságos történetet, melynek egy kis banalitással azt a címet is adhattam volna: „Hogyan lettem én Európa-bajnok?”

2.

A francia és olasz nemzet politikai versengése az 1920-as években nyugat-afrikai gyarmataikon tombolta ki magát, és az úgynevezett riffháború után újult erővel lobbant fel a két ország egymás torkát kereső gyarmati politikája. A dél-amerikai betelt kivándorlási kvóták után ez a földrész jött divatba a lehetőséghajszoló gazdasági emigránsok körében, akik időnként valami országokra szóló tömeghisztériával Európa minden pontjáról csapatostól kezdenek kivándorolni egy-egy tengerentúli földrészre. A két ország gazdasági hadműveletei valóban kitermeltek valami ipari mozgalmat, spekulációknak kedvező lehetőséget, és főképpen a francia gyarmatokat lepte el egy nagy tömeg optimista munkanélküli és szerencsevadász.

Ezidőtájt abban a mérsékelten kellemes helyzetben voltam, hogy a francia idegenlégió közlegényének nevezhettem magamat. Mélyen bent Afrikában, egy nemrég létesült garnizon kaszárnyájában feküdt az ezredem. A szó szoros értelmében feküdt, mert nyár derekán voltunk, az úgynevezett „szieszta” idejében, amikor a légionista előírás szerint a nap legnagyobb

részét az ágyán fekve tölti, mert a meleg az európai ember számára ilyenkor elviselhetetlen.

Elfogulatlanul meg kell állapítanom, hogy a légioról elterjedt szörnyű hírek kissé túlzottak. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy egy balmazújvárosi csatornatisztító élete nem fejedelmi állapot a légionárius viszonyaihoz képest, csak azt a lényegében nem nagy különbséget állapítom meg, hogy a légionista nagyon szomorú sorsának ötven százalékban ő maga az oka. A vasszigort elsősorban az teszi elviselhetlenné, hogy csupa idegbeteg, szertelen természetű, letört és elrongyolt életű ember van itt együtt, akiknek egy sokkal enyhébb katonai szellem is a poklot jelentené, viszont egy fegyelemhez szokott, jó magyar baka nem élne át annyi kínlódást itt, mint általában a légionisták.

Lényegesen elviselhetőbbé tette sorsomat társaiménál az óvatosság, amellyel a legcsekélyebb rendetlenségtől vagy fegyelmezetlenségtől is tartózkodtam. Bizonyos, hogy európai embernek kényelmetlen katonai élet közepette hozzátörni az afrikai viszonyokhoz igen súlyos feladat, de minden testi kínnál keményebb megpróbáltatás az élet egyhangúsága és tartalmatlansága. Európai fogalmak szerint ez a hadsereg

nem más, mint uniformisban tengődő tipikus civilek szerencsétlen csordája.

Mélyen bent Afrikában aránylag több szabadsága van a légionistának, mint a nagyobb garnizonokban, ahonnan sokféle módon megszökhet, elérheti a tengerpartot, míg itt elvágva a modern közlekedés minden eszközétől, olyan helyen, ahol még falut is csak országnyi távolságban találhat, a szökés szinte lehetetlen. Mennél tovább szolgál a légionista, annál északabra kerül, míg az egész nagy garnizonokba, a kulturált Észak-Afrikába csak az kerül, akinek törzslapjára odabiggyesztek néhány évi szolgálat után, hogy: „megbízható”. Ezért a messze délkeleten fekvő ezredek több szabadságot élveznek, ami azt jelenti, hogy nem kell őket bezárni, mert a föld, az ég, a nap, a levegő, minden – egy izzásig túlfűtött, kiszámíthatatlan, kilométerekre terjedő roppant börtön. Ezért a légionisták napközben kijárhatnak a kaszárnyából, kedvük szerint szórakozhatnak, amely szórakozás általában abból áll, hogy egy istállószerű kocsmá gyékénypadlóján ülve szerencsejátékot játszanak, isznak, vitatkoznak. Ha jobban berúgnak a szokottnál, és általában ez nem szokatlan, akkor megverik az arabokat. Ilyenkor futólépésben érkeznek az őrzőket, nyolc ember, ezek szintén megverik az arabokat.

A kedvesem egy arab leány volt, akit a légionisták Holdnak neveztek. Hold nem azoknak a hölgyeknek egyike volt, akiket fiatal lányok elé úgy szoktak odaállítani, mint a hűség követendő mintaképét. Én például egyáltalán nem mertem volna őt fiatal lányok elé odaállítani. Különösen a légionistákat kényeztette el gyengédségével, amit úgy látszik, az édesapjától örökölt. Hold édesapja régebben cipőfoltozó volt, de már hosszabb ideje kizárólag alkoholizmussal foglalkozott. Buta, jószívű arab, fajtájából az egyetlen egész Afrikában, akiről azt merem állítani, hogy szerette a légionistákat, és ha valaki arab létére szereti a légionistákat, az még egy európai szemében sem lehet kitűnő jellemvonás.

A nőknél persze már nem nevezhető ez a szimpátia szolgálkúságnak. Ha magasabb erkölcsi igényeknek nem is felelt meg Hold, de jószívű, szeretetreméltó volt, és sokban hozzájárult ahhoz, hogy a közép-afrikai pokol elviselhető legyen számomra. Ezért hálával gondolok rá. Mélységes hálával, különösen azért, mert ő volt az, aki elősegítette, hogy kitörhessek a Roppant Börtön láthatatlan, helyesebben átlátszó, forró falain keresztül.